

Vergaderjaar 1999–2000

27 199

Wijziging van de Faillissementswet in verband met de invoering van de mogelijkheid van een vereenvoudigde afwikkeling van faillissement

Nr. 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

ALGEMEEN

1. Inleidende opmerkingen

Op 20 november 1992 werd bij de Tweede Kamer ingediend het wetsvoorstel tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek, de Faillissementswet en enige andere wetten in verband met de bevoorrechtiging van vorderingen, het verbinden van een bijzonder verhaalsrecht aan bepaalde vorderingen en de invoering van de mogelijkheid van een vereenvoudigde afwikkeling van faillissement (Kamerstukken II 1992–1993, 22 942, nrs. 1–8).

In dat wetsvoorstel kwamen – zoals ook blijkt uit het intitulé – drie verschillende onderwerpen aan de orde. Het eerste betrof een regeling van de bevoorrechte vorderingen. Het tweede had betrekking op een bijzonder verhaalsrecht voor de fiscus dat in de plaats van het zogenaamde bodemrecht zou treden. Het derde onderwerp was de invoering van een vereenvoudigde afwikkeling van faillissement.

In 1993 is een voorlopig verslag over het wetsvoorstel uitgebracht. In 1994 is aan de Tweede Kamer aangeboden de memorie van antwoord tezamen met een nota van wijziging. Het eindverslag dat in 1994 is uitgebracht is tot dusver onbeantwoord gebleven. Mijn ambtgenoot van Financiën en ik beraden ons nog over de verdere voortgang van het wetsvoorstel.

Besloten is de voorstellen betreffende de vereenvoudigde afwikkeling van faillissement uit voornoemd wetsontwerp te lichten en als afzonderlijk wetsvoorstel aanhangig te maken. Aldus kunnen de obstakels die bij het voornoemde voorstel zijn gerezen, doch die geen verband houden met het thans voorliggende voorstel, worden omzeild. Het spreekt vanzelf dat het voordeel van deze werkwijze is dat de regeling van de vereenvoudigde afwikkeling van faillissement bij vervroeging in de Faillissementswet kan worden ondergebracht. Gelet op de hierna te bespreken ontwikkelingen in de praktijk is zulks alleszins wenselijk.

Uit het voorgaande moge volgen dat het wetsvoorstel is gebaseerd op de regeling in wetsvoorstel 22 942 en, mitsdien, op daarop betrekking hebbende adviezen. Nadat wijzigingen zijn aangebracht in dat wetsvoorstel bij op 8 maart 1994 door de Tweede Kamer ontvangen nota van wijziging, is de regeling van de vereenvoudigde afwikkeling ten tweede male voor advies voorgelegd aan Adviescommissie Faillissementswetgeving

van de Nederlandse Orde van Advocaten (hierna: de Adviescommissie). Daartoe is besloten omdat het faillissementsrecht een zeer technische en specialistische materie betreft. Op 12 september 1994 heeft de Adviescommissie haar advies uitgebracht. Bij de voorbereiding van het thans voorliggende wetsvoorstel is het rapport van de Adviescommissie verwerkt. Ondertussen maakt de inwerkingtreding van de Wet schuldsanering natuurlijke personen op 1 december 1998 het noodzakelijk de Faillissementswet ook in dat kader te wijzigen. Op dit punt wijkt het wetsvoorstel derhalve af van wetsvoorstel 22 942. Ten slotte merk ik nog op dat de voorgestelde wetswijzigingen in deze memorie wat betreft zowel het algemeen deel als het artikelsgewijze gedeelte opnieuw van een toelichting zijn voorzien.

Het thans liggende wetsvoorstel is voor advies gezonden aan de NVvR en (nogmaals) aan de Adviescommissie. Deze adviezen hebben nog tot enkele wijzigingen geleid.

2. Aanleiding voor het wetsvoorstel

De Faillissementswet – zoals deze thans luidt – neemt tot uitgangspunt dat de curator eerst tot vereffening van de boedel overgaat wanneer de boedel in staat van insolventie is komen te verkeren. Dit stadium wordt bereikt indien op de verificatievergadering niet een akkoord tot stand kan worden gebracht (zie artikel 173). Pas dan worden de baten te gelde gemaakt en volgens de vastgestelde sleutel verdeeld onder de schuldeisers. Op dit stelsel maakt de Faillissementswet een tweetal uitzonderingen. De eerste is dat de rechtbank ingevolge artikel 16 op voordracht van de rechter-commissaris opheffing van het faillissement kan bevelen «indien de toestand des boedels daartoe aanleiding geeft». Dat opheffing op de voet van artikel 16 ten tijde van de totstandkoming van de Faillissementswet als een uitzondering werd gezien, laat zich illustreren met een opmerking in de memorie van toelichting waar wordt gesteld dat artikel 16 slechts ziet op gevallen waarin «niet alleen geen contanten voorhanden zijn, maar zelfs in het geheel geen, zij het dan ook eerst in geen geval toereikend zal zijn om de kosten te dragen» (zie S. C. J. J. Kortmann, N. E. D. Faber (red.) *Geschiedenis van de Faillissementswet – Heruitgave Geschiedenis van de Wet op het Faillissement en de Surséance van Betaling, deel I bewerkt door Mr. G. W. Baron van der Feltz, Haarlem 1896 – Zwolle 1994, p. 328*). De tweede uitzondering betreft de bevoegdheid van de curator goederen te vervreemden die niet dan met nadeel voor de boedel bewaard kunnen blijven (zie artikel 101).

In de hedendaagse praktijk kan artikel 16 echter bepaald niet meer als een uitzondering worden beschouwd. Thans wordt artikel 16 op betrekkelijk ruime schaal bij vrijwel alle rechtbanken, toegepast indien de baten niet voldoende zijn om de vorderingen van de fiscus en bedrijfsvereniging (gedeeltelijk) te voldoen; zie Faillissementsrecht (R. J. van Galen, E. W. J. H. de Liagre Böhl) art. 16, aant. 4, J. B. Huizink, *Insolventie* (1993) p. 118–119, en N. J. Polak, *Faillissementsrecht*, bew. door C. E. Polak, zesde druk (1995), p. 46–47. Ofschoon de oorspronkelijk bedoeling van de wetgever zich daartegen lijkt te verzetten, geeft de wet daartoe, gegeven de bewoordingen van artikel 16 (Indien de toestand des boedels daartoe aanleiding geeft) de ruimte. Nadat de curator de boedelschulden betaald heeft en de rest van het beschikbare actief heeft overgemaakt ter voldoening van belastingschulden en sociale premies, wordt het faillissement met toepassing van artikel 16 opgeheven.

Als verklaring voor de ontwikkeling van deze praktijk geeft R.C. van Schaardenburg (*De ontvanger en de opheffers, WFR 1976, p. 220–223*) aan dat het aantal bevoorrechte schulden een hoge vlucht heeft genomen en, vooral, dat de belastingdruk enorm is toegenomen. Daardoor komt het heden ten dage, in tegenstelling tot eind vorige eeuw, veelvuldig voor dat

het beschikbare actief ontoereikend is om de preferente schuldeisers volledig te voldoen. In dergelijke gevallen is de afwikkeling die de Faillissementswet voorschrijft voor vele – vooral concurrente – schuldeisers vrijwel zonder betekenis en, daarmee, doelloos, geworden. De voordelen van voormelde in de praktijk gegroeide figuur liggen voor de hand: een kortere duur van het – voor de schuldenaar onaangename – faillissement, beperking van de faillissementskosten en besparing van werkzaamheden door de rechtbank en de curator. De door de schrijvers aangevoerde nadelen komen naar de kern genomen erop neer dat de wet zich, gelet op de parlementaire geschiedenis ervan, niet zou verdragen met opheffing van het faillissement indien preferente schuldeisers (ten dele) worden voldaan, zonder dat een verificatievergadering wordt gehouden en een uitdelingslijst wordt vastgesteld. In het verlengde hiervan wordt gewezen op bezwaren van procedurele aard. De schrijvers verzetten zich in het algemeen echter niet ten principale tegen de ruime toepassing van artikel 16. Van Schaardenburg stelt het (t.a.p.) illustratief als volgt: «niet fraai, maar wel praktisch»; zie voorts W., Art. 15 der Faillissementswet, WPNR 2920 (1925) p. 788–789 en (het meest kritisch) N. J. Polak, Opheffing van faillissementen, NJB 1977, p. 350–551 en dezelfde, Faillissementsrecht, zesde druk (1995) bew. door C. E. Polak, p. 47, alsmede R. J. Schimmelpenninck, Opheffing van faillissementen, NJB 1978, p. 679–680, zie ook de hierboven aangehaalde schrijvers. Het wetsvoorstel komt aan deze kritiek tegemoet. Het strekt ertoe een gangbare en wijd verbreide praktijk die, op zich zelf beschouwd, bepaald wenselijk is, nader te regelen en van een uitdrukkelijk daarop toegesneden wettelijke basis te voorzien. Gelet op een en ander is er reden om, vooruitlopende op totstandkoming van de overige in wetsvoorstel 22 942 voorgestelde wetswijzigingen, de wettelijke regeling van de vereenvoudigde afwikkeling thans separaat ter hand te nemen.

3. Uitgangspunten van het huidige wetsvoorstel

Zoals hierboven al bleek, beoogt het wetsvoorstel de afwikkeling van een faillissement op de voet van de eerste titel van de Faillissementswet te vereenvoudigen en zo de uit die afwikkeling voortvloeiende werkzaamheden en kosten te beperken. Zulks kan in de eerste plaats worden gerealiseerd door die afwikkeling van het faillissement – behoudens de afwikkeling van vorderingen waaraan een goederenrechtelijk (zekerheids)recht is verbonden – te beperken tot de afwikkeling van vorderingen waaraan voorrang is verbonden, indien aannemelijk is dat het actief van de boedel slechts toereikend is voor de algehele of gedeeltelijke voldoening van deze vorderingen. In de tweede plaats wordt de beoogde vereenvoudiging nagestreefd door de bepaling dat in voornoemde situatie geen verificatievergadering zal worden gehouden.

Mede gelet op het voormelde rapport van 1994 van de Adviescommissie wordt daartoe thans de volgende, in grote lijnen weergegeven, procedure voorgesteld. De curator maakt, na de tegeldemaking van de boedel, een uitdelingslijst op en legt deze ter goedkeuring voor aan de rechter-commissaris. Na de goedkeuring door de rechter-commissaris wordt de uitdelingslijst bij de griffie gedeponereerd, waarna gedurende tien dagen verzet tegen de uitdelingslijst kan worden gedaan. Na afloop van de termijn van tien dagen of, als verzet is gedaan, nadat de beschikking op het verzet in kracht van gewijsde is gegaan, doet de curator de vastgestelde uitkering.

Het wetsvoorstel voorziet ook nog in bepalingen die ertoe strekken rekening te houden met feiten of omstandigheden die zich tijdens de afwikkeling van het faillissement voordoen en die ertoe leiden dat alsnog baten ter beschikking komen waarmee ook concurrente vorderingen geheel of

gedeeltelijk kunnen worden voldaan. Dan zal alsnog op de gewone wijze verificatie en verdere afhandeling van de vorderingen plaatsvinden. Anders dan het huidige artikel 16 Fw, wordt niet voorgeschreven dat een eventuele commissie van schuldeisers en de failliet moeten worden gehoord, alvorens tot vereenvoudigde afwikkeling van faillissement wordt besloten. Immers, daardoor zou veel van de winst verloren gaan die wordt geboekt doordat geen verificatievergadering plaatsvindt. Het zou de procedure van het faillissement ophouden en de kosten kunnen opdrijven. Om deze reden is ernaar gezocht de belangen van de schuldeisers en de failliet op andere wijze te waarborgen. Zo bevat de voorgestelde regeling voorschriften met betrekking tot de bekendmaking van de beslissing tot toepassing van de regeling van artikel 137a e.v. Voorts kunnen alle schuldeisers, dus ook de concurrente, verzet doen tegen de gedeponeerde uitdelingslijst. De failliet kan bij de rechter-commissaris bezwaar te maken tegen een vordering. Ten slotte is er de mogelijkheid dat wordt overgeschakeld naar de «gewone» afwikkeling van faillissement. Zie omtrent een en ander ook de artikelsgewijze toelichting. Gegeven deze waarborgen en gelet op de strekking van het wetsvoorstel is ervoor gekozen de beslissing tot toepassing van de regeling voor vereenvoudigde afwikkeling niet op te dragen aan de rechtbank, zoals het huidige artikel 16 Fw nog doet, maar aan de rechter-commissaris.

ARTIKELEN

Artikel I

A

Toepassing van de voorgestelde regeling van vereenvoudigde afwikkeling in verbinding met de voorgestelde wijziging van artikel 15b (zie hierna onder B.) heeft tot gevolg dat de periode waarin de failliet – binnen de (overige) voorwaarden die artikel 15b stelt – kan overstappen op de schuldsaneringsregeling, wordt bekort. Dit is gelet op de ratio van de regeling van de vereenvoudigde afwikkeling niet onaanvaardbaar, maar vormt wel een extra reden om de gang tot de schuldsaneringsregeling (nog) beter te stimuleren en om eventuele obstakels weg te nemen. Ik vermeld hierbij dat van de 5 577 in 1996 uitgesproken faillissementen er 2 090 – ofwel ruim 37% – op eigen verzoek van de failliet tot stand zijn gekomen (zie Faillissementsstatistiek 1996, Centraal Bureau voor de Statistiek, p. 11).

Hierbij verdient aantekening dat niet in alle gevallen geldt dat een schuldenaar die zelf aangifte doet van zijn faillissement, dus niet (om hem moverende redenen, zoals de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel Schuldsanering natuurlijk personen (Kamerstukken II 1992–1993, 22 969, nr. 3, p. 30) het stelde) gebruik wil maken van de schuldsaneringsregeling. Het is immers zeer wel mogelijk dat zo'n schuldenaar, die zich niet van rechtsgeleerde bijstand hoeft te bedienen, niet op de hoogte was van de schuldsaneringsregeling.

In het licht van een en ander wordt met de voorgestelde toevoeging aan artikel 4 beoogd te waarborgen dat de schuldenaar die zelf aangifte doet zich bewust is van de schuldsaneringsregeling. Aldus wordt tevens ernaar gestreefd dat een mogelijke overstap van het faillissement naar de schuldsanering zo vroeg mogelijk wordt gemaakt. Niettegenstaande het bepaalde in artikel 15b verdient het uit oogpunt van doelmatigheid de voorkeur dat die omzetting zo vroeg mogelijk plaatsvindt.

Niet is voorgeschreven dat de griffier bij brief op de schuldsaneringsregeling wijst (zoals artikel 3, eerste lid, wel doet). Aangezien de schuldenaar bevoegd is de aangifte van zijn faillissement (ook) mondeling ter

griffie te doen, kan, indien zulks het geval is, worden volstaan met een mondelinge mededeling.

Er is van afgezien een schorsingstermijn van twee weken, zoals neergelegd in artikel 3, eerste lid, te introduceren, omdat dit tot een onwenselijke vertraging van de behandeling van de aangifte zou leiden. De samenloop tussen faillissement en schuldsanering kan verder worden afgewikkeld aan de hand van de artikelen 3a en 15b.

B

Artikel 15b regelt de omzetting van faillissement naar schuldsanering. Onder de in het eerste lid genoemde voorwaarden kan die omzetting plaatsvinden uiterlijk tot aan het moment waarop de verificatievergadering wordt gehouden. Indien het faillissement op de voet van de voorgestelde bepalingen vereenvoudigd wordt afgewikkeld, blijft een verificatievergadering evenwel achterwege. Dit zou betekenen dat de failliet ook indien de opheffing in een ver gevorderd stadium is beland (onder omstandigheden) nog zou kunnen opteren voor de schuldsaneringsregeling. Zulks komt niet praktisch voor.

In het kader van de vereenvoudigde afwikkeling moet derhalve ten aanzien van de omzetting van het faillissement in schuldsanering een andere grens in de tijd worden bepaald. Gekozen is voor het moment waarop de rechter-commissaris de procedure van de vereenvoudigde afwikkeling opent en daartoe de in artikel 137a bedoelde beschikking geeft. Deze keuze is afgeleid van de argumenten die bij artikel 15b zijn gebezigd (zie de Memorie van Toelichting bij wetsvoorstel 22 969, Kamerstukken II 1992–1993, nr. 3, p. 31). Na vereffening en uitdeling is omzetting onwenselijk, omdat onder toepassing van de schuldsaneringsregeling een andere verdeling kan plaats hebben tussen de bevoorrechte en concurrente schuldeisers dan in faillissement (vgl. artikel 349, tweede lid). In de regeling van de artikelen 137a e.v. vormt de beschikking van de rechter-commissaris waarin is bepaald dat het faillissement «vereenvoudigd wordt afgewikkeld» het meest geschikte processuele moment. Het moment waarop de curator overgaat tot tegeldemaking van de boedel acht ik een ongeschikt tijds criterium, omdat de eerste daad van uitwinning veelal niet in concreto en voldoende kenbaar is aan te wijzen. De overlegging van de uitdelingslijst als bedoeld in het voorgestelde artikel 137d is evenmin geschikt, aangezien onder vigeur van de voorgestelde regeling uitwinning dan al (ten dele) heeft (of kan hebben) plaats gevonden (zie de toelichting bij artikel 137c).

C

De wijziging strekt ertoe het onderscheid tussen de opheffing als bedoeld in artikel 16 en de thans in de artikelen 137a e.v. regelde vereenvoudigde afwikkeling duidelijk te stellen.

D

Artikel 137a

Zoals hierboven al bleek is de vereenvoudigde afwikkeling bedoeld voor gevallen waarin de aanwezige baten slechts voldoende zijn om de bevoorrechte schuldeisers (ten dele) te voldoen. Daartoe is in artikel 137a bepaald dat de rechter-commissaris kan bepalen dat verdere afhandeling van de concurrente vorderingen achterwege blijft en dat geen verificatievergadering zal worden gehouden indien aannemelijk is dat niet voldoende baten aanwezig zijn voor de voldoening van concurrente vorderingen.

Er is niet voor gekozen te bepalen dat de rechter-commissaris eerst nadat alle schuldvorderingen zijn ingediend, beoordeelt of de weg van de vereenvoudigde opheffing geïndiceerd is. Daartoe zou kunnen worden betoogd dat pas na de indiening van alle vorderingen valt te overzien of de beschikbare baten te kort schieten om daaruit ook concurrente vorderingen te kunnen voldoen. Ik ben evenwel van mening dat ook zonder indiening van alle schuldvorderingen vaak al duidelijk zal zijn – bijvoorbeeld uit de hoogte van de vorderingen van de ontvanger en de bedrijfsvereniging – dat concurrente vorderingen niet kunnen worden voldaan. Voorts valt te duchten dat bij de concurrente schuldeisers wellicht «valse» hoop wordt gewekt als van hen indiening van hun vordering wordt verlangd. Om deze redenen is voormeld tijdsmoment niet in het artikel opgenomen.

In het tweede lid is het voorschrift van artikel 109 van de Faillissementswet overgenomen, dat de curator opdraagt van de beschikkingen van de rechter-commissaris kennis te geven en daarvan aankondiging te doen. Hierin wordt bepaald dat de curator aan alle bekende, en niet slechts aan de preferente, schuldeisers kennis geeft van de beschikking van de rechter-commissaris. Ook de concurrente schuldeisers horen al in deze fase op de hoogte te worden gebracht van de manier waarop het faillissement zal worden afgewikkeld. Zulks is van belang in verband met het recht van deze schuldeisers op de voet van artikel 137e verzet te doen tegen de uitdelingslijst.

Bij de vereenvoudigde afwikkeling van het faillissement wordt de voorgestelde regeling van de Vijfde afdeling A gevolgd en blijft de Vijfde afdeling (verificatie van schuldvorderingen) buiten toepassing op concurrente vorderingen. Dit is bepaald in de eerste twee volzinnen van het derde lid. Op niet-concurrente vorderingen is verder een aantal artikelen uit de Vijfde afdeling van overeenkomstige toepassing. Ze worden in de derde volzin van het derde lid van artikel 137a opgesomd. Ten slotte is in de vierde volzin bepaald dat de Zesde afdeling (akkoord), alsmede de Zevende afdeling (vereffening) geen toepassing vinden ingeval van vereenvoudigde afwikkeling van faillissement.

Artikel 137b

De procedure die geldt als de curator een vordering of de daaraan verbonden voorrang betwist, is neergelegd de artikelen 137b en 137e. Ingevolge het voorgestelde eerste lid van artikel 137b gaat de curator na welke vorderingen bevoorrecht zijn of door pand, hypotheek of retentierecht gedekt zijn. Niet is voorgeschreven dat de curator die vorderingen onmiddellijk op een lijst plaatst. Zulks houdt verband met het uitgangspunt dat als eerste uitwinning plaatsvindt, opdat de beschikbare baten bekend worden en berekend kan worden in hoeverre de vorderingen voor uitkering vatbaar zijn (zie hieromtrent ook artikel 137c en de toelichting daarop). Plaatsing op de lijst is in beginsel (pas) aan de orde indien eventuele betwistingen zijn afgewikkeld. Voorkomen dient te worden dat door voortijdige opstelling van de lijst, daarop ook betwiste vorderingen terecht komen. Dan dreigt immers het gevaar dat, indien geen regeling kan worden getroffen, de vereenvoudigde afwikkeling in de betwistingen verzandt.

In het derde lid is aangesloten bij hetgeen elders in de wet geldt als de curator een vordering betwist: de curator legt het geschil dan aan de rechter-commissaris voor, die, als hij partijen niet kan verenigen, hen naar de zitting verwijst. Op de uitdelingslijst wordt rekening gehouden met de uitslag van de renvooprocedure door op die lijst voor de vorderingen in kwestie een bedrag te reserveren (zie artikel 137c, derde lid). Een ander optie is dat alsnog een verificatievergadering wordt gehouden indien de

curator geen overeenstemming weet te bereiken met de betrokken schuldeiser. Het is evenwel zeer de vraag of een verificatievergadering in een dergelijk geval nog zinvol is. Voor deze benadering is dan ook niet gekozen.

In het vierde lid is een bepaling opgenomen die de gefailleerde het recht geeft zijn bezwaren tegen een vordering of de daaraan verbonden voorrang kenbaar te maken. Deze kan, met het oog op de toekomst, bij definitieve vaststellingen van de vorderingen groot belang hebben, vooral als het een natuurlijke persoon betreft. Daarmee is aangesloten bij de regeling in artikel 126 van de Faillissementswet. Aangezien deze bepaling in de context van de verificatievergadering in de Faillissementswet is opgenomen, leent zij zich in het kader van de vereenvoudigde afwikkeling (slechts) voor *overeenkomstige* toepassing. In het bijzonder het voorschrift dat de betwisting in het proces-verbaal van de verificatievergadering moet worden opgenomen, kan hier niet worden toegepast.

Artikel 137c

Zoals hierboven al bleek gaat de curator ingevolge dit artikel over tot tegeldemaking van de boedel, nog voordat een uitdelingslijst is opge maakt. Het eerste lid laat overigens onverlet de mogelijkheid dat de curator al eerder met toepassing van artikel 101 van de Faillissementswet tot tegeldemaking van de boedel overgaat. Zoals gezegd is het uitgangspunt dat eerst uitwinning plaatsvindt en een beeld wordt gevormd van de omvang van de beschikbare baten. Aldus kan daarna worden bepaald wat op de vorderingen kan worden uitbetaald. In aansluiting daarop bepaalt het tweede lid dat de curator een uitdelingslijst opmaakt met daarop de ontvangsten en uitgaven, de namen van de preferente schuldeisers, het bedrag van ieders vordering en de op die vordering te ontvangen uitkering. Voor vorderingen die onderwerp zijn van een renvooiprocedure worden op de uitdelingslijst percenten over het volle bedrag uitgetrokken (vgl. artikel 181). Ook voor een in verband met voor een renvooiprocedure aan te wenden kosten, met name proceskosten moet een reservering worden opgenomen.

Artikel 137d

Dit artikel geeft de voorschriften die gelden voor de door de curator op te stellen lijst van vorderingen: goedkeuring door de rechter-commissaris, deponering bij de griffie en bericht aan alle bekende schuldeisers. Met betrekking tot de aankondiging van de nederlegging van de lijst in nieuwsbladen verwijst het derde lid naar artikel 14, derde lid, Faillissementswet, dat ziet op publicatie van een uittreksel van het vonnis van faillietverklaring.

Artikel 137e

Tegen de uitdelingslijst kan verzet worden gedaan. De regeling daarvan is neergelegd in artikel 137e. Hierbij verdient nog opmerking dat concurrente schuldeisers door middel van het doen van verzet kunnen bewerkstelligen dat de baten toereikend worden om concurrente vorderingen geheel of gedeeltelijk te kunnen voldoen. Dit kan ertoe leiden dat de vereenvoudigde afwikkeling niet langer op zijn plaats is en via artikel 137g wordt overgeschakeld naar een «gewone» afwikkeling.

Artikel 137f

Dit artikel regelt het moment waarop de curator overgaat tot het doen van de vastgestelde uitkering. Er is mee rekening gehouden dat op de voet van artikel 187 van de Faillissementswet – waarnaar artikel 137e, vierde lid, verwijst – het rechtsmiddel van beroep in cassatie openstaat tegen de beschikking op het verzet. Daarom is opgenomen de zinsnede «of, indien verzet is gedaan, nadat de beschikking op het verzet in kracht van gewijsde is gegaan».

Artikel 137g

Ingeval tijdens de tegeldemaking baten beschikbaar komen voor de voldoening van concurrente vorderingen, wordt alsnog een verificatievergadering gehouden en gelden de gewone regels als neergelegd in de vijfde, zesde en zevende afdeling. Dan zullen ook de niet-concurrente schulden in het faillissement moeten worden betrokken. Met het oog hierop geeft dit artikel enige voorschriften.

Artikel II

Ofschoon het wetsvoorstel een (nadere) regeling geeft die niet wezenlijk afwijkt van de reeds vast in de praktijk verankerde gang van zaken, acht ik het wenselijk dat de wet eerst na drie maanden na bekendmaking ervan, in werking treedt. Aldus worden de bij het faillissementsrecht betrokken actoren in voldoende mate in de gelegenheid gesteld zich op de toepassing van de nieuwe regeling voor te bereiden.

De Minister van Justitie,
A. H. Korthals